

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: ET DIGT OM ET BARN

Citation: Claussen, Sophus: "ET DIGT OM ET BARN", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen09val-shoot-workid69213/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

ET DIGT OM ET BARN

En lille Unge, den er ganske lille,
ti Maanedes gammel. Som en Spaniens Dame
fører hun sig, og det er Hjerterindfald
og al Slags barnemorsomme Finesser,
Subtiliteter. Mellemlad og Søvn
opdukker Livets vaagne Interesser.
Hun følger Fluens Flyveflugt i Stuen,
og midt i Parken ser hun højt paa Himlen
Acroplanet som en anden Bremse,
hvis Virksomhed paakalder skjulte Tanker.
Hun smiler til dig, griber dig i Haanden,
rusker dit Haar og rasber ganske henrykt
ved Synet af din Hat, din Stok. Alt bliver Legetøj
for slig en Spaniens Dame og maa ofres
for hendes to smaa faste Hænder.
Men da er hun indsmigrende til Gengæld,
hun vinker til dig, ser dig mildt i Øjnene,
du kommer nær, I stikker Ho'der sammen.
Saa opstaar der et Lune af Betænkksomhed,
og hun har glemt dig, som du ikke fandtes,
men sidder i bekymret Visdom grublende.
Hun kan jo ikke gaa og ikke tale,
men hendes Blikke saa indtrængende,
afmaler Universets Stemninger og Sky'r
og brune Glimt af Sol paa Høj og Dale.

Hun er saa god, som Dagen og som Natten
er lang, saa uberørt af Slethed og af Ondskab,
som hører hun sit eget lille Hjerter
og deri lytter sig til alle Tanker.

Men der er Stunder, hvor hun blir urolig,
hun kan ej kende dig i nye Klæder,
hun pludrer ej sit muntre „re-re-re“,
før hun har undersøgt dig,
dine Knapper, Mansketterne især.
Hun kender ikke mer sin egen Far,
som hun forguder . . . Han har købt en Kappe,
i frodig Glæde for det muntre Stof,
der straaler. Men for Barnet blir han borte,
og naar han nærmes med sin vante Spøg,
i Stedet for at juble, blir hun stum.
Og pludselig hun sætter i at græde,
som hendes Far var byttet bort,
og som hun ikke kendte mer os andre,
men fandt sig fremmed, ene i Alverden.
Da ryster hun til Tider helt forfærdet,
naar Flyvernes Maskiner høres brumme,
som stod en ukendt Krig og Fare nær.
Og hun saa fredelig og blid
blir utaalmodig allerbedst hun leger,
faar vrede Ansigter og raaber op.
Det gode Barn forbitres over Tiden,
og det er ikke helt det gode Barn.